

ESIPUHE KOKOELMAAN „MARXILAISUUS JA LIKVIDAATTORUUS“⁴⁵

Lukijalle tarjoamamme kokoelma on laadittu artikkeleista, jotka on kirjoitettu vuosina 1909—1914. Nämä vuodet olivat Venäjän työväenliikkeessä juuri sitä aikakautta, jolloin työväenliike koki erittäin suuria vaikeuksia. Marxilaiset eivät kuitenkaan tyytyneet eivätkä voineetkaan tyytyä vain viittaamaan noihin vaikeuksiin, vain valittamaan yleistä rappiotilaa, hajaannusta y.m. Piti määritellä, mitkä olivat rappiotilan taloudelliset ja poliittiset syyt Venäjän kapitalistisen kehityksen erikoisen vaiheen kannalta katsottuna, mikä *luokkamerkitys* oli tuota hajaannusta ilmentävällä laajimmalla virtauksella, nimittäin *likvidaattoruus*virtauksella.

Tuohon työväenliikkeelle mitä tärkeimpään kysymykseen marxilaiset antoivat perustavan vastauksen täysin täsmällisten, muotoiltujen ja virallisten päätösten muodossa joulukuussa 1908. Noita päätöksiä on pitänyt selittää, tehdä tunnetuksi ja soveltaa taloudellisen ja poliittisen liikkeen jokapäiväisiin kysymyksiin. Se onkin tehty kirjoituksissa, jotka olemme koonneet tähän kokoelmaan,— valitettavasti siinä ei ole läheskään kaikki, mikä johtuu „toimituksesta riippumattomista” syistä.

Nykyään, kun Pietarissa on miltei kahden vuoden ajan ilmestynyt marxilainen päivälehti, kysymys likvidaattoruuden merkityksestä ja arvostamisesta ei vain teoriassa, vaan myös käytännössä on jo kokonaan *annettu* — jos niin voidaan sanoa — itsensä työläisten ratkaistavaksi. Ja se on suunnattoman suuri onni Venäjän työväenliikkeelle ja suurenmoinen merkki sen kehittyneisyydestä. Valveutuneet työläiset itse etsivät ja löytävät totuuden, määrittelevät likvidaattoruuden luokkamerkityksen, tarkistavat likvidaat-

toruudesta annetun arvion joukkoliikkeensä käytännössä ja kehittelevät tarkoituksenmukaiset taistelumenetelmät likvidaattoruutta vastaan.

Julkaisemalla tämän kokoelman tahdommekin auttaa kaikkia niitä työläisiä, joita heidän oman luokkansa liikkeen kohtalot kiinnostavat. Kirjoitukset on tässä sijoitettu *aiheid*en mukaan, siinä järjestyksessä (likipitäen), missä tapahtuu siirtyminen teoriasta käytäntöön, eikä kronologisessa järjestyksessä.

Ensimmäiseksi (1. osasto) on asetettu peruskysymykset, joita ratkaisematta ei voi olla puhettakaan harkitusta taktiikasta eikä yleensä politiikasta. Siitä lukija löytää arvion historiallisesta ajankohdasta ja marxilaisten suuntataistelun luokkamerkityksestä,— sitten seuraa proletariaatin hegemoniaa koskevan kysymyksen erittely likvidaattorien tärkeimmän teoksen („Yhteiskunnallinen liike”) arvostelemisen yhteydessä — ja viimeisinä ovat porvariston „vasemmistolaistumista” käsittelevät kirjoitukset.

Edelleen seuraavat (2. osasto) kirjoitukset vaalikampanjasta, IV Duuman vaalien tuloksista ja duumataktiikasta.

Seuraava sija (3. osasto) on „julkista puoluetta” koskevalla kysymyksellä ja siihen erottamattomasti liittyvällä yhtenäisyyskysymyksellä.

Neljäs osasto on omistettu liberaalisen työväenpolitiikan eri soveltamismuodoille. Reformismista annetun yleisen arvion jälkeen siinä käsitellään kysymyksiä, jotka koskevat „osittaisvaatimuksia”, yhdistymisvapautta, lakkoliikettä, likvidaattorien suhtautumista liberaaleihin ja päinvastoin.

Vihdoin viimeisenä on aihe (5. osasto): likvidaattorit ja työväenliike. Siitä lukija löytää arvion, jonka eräs likvidaattorien johtaja (Koltsov) on antanut pääteoksessaan vuosien 1905—1907 työväenliikkeestä,— samoin myös analyysin kysymyksestä, miten työläiset suhtautuvat käytännössä likvidaattoreihin,— ja ajankohtaista aineistoa Venäjän sosialidemokraattisen työväen-duumaryhmän muodostumisen historiasta.

„Loppulausunnossa” on yritetty tehdä eräitä yleisiä yhteenvetoja nykyisen työväenliikkeen suuntataistelusta.

Rohkenemme toivoa, että kokoelmastamme on työläisille apua kiistakysymyksiä koskevien tietojen löytämisessä ja tutkimisessa. On tietenkin hyvin paljon ja hyvin arvokasta aineistoa, jota *emme ole voineet* esittää. Toisaalta

kokoelmassa, jossa on eri tekijäin kirjoituksia useiden vuosien ajalta, ei ole voitu välttää toistumisia. Eri tekijäin välillä on tietysti myös yksilöllistä vivahde-eroavaisuutta. Mutta kaikki heidän kirjoituksensa kokonaisuudessaan ovat vain niiden muotoiltujen marxilaisten päätösten kommentoimista (selittämistä) ja soveltamista, joiden hyväksyminen muun muassa erottaa valveutuneet ja järjestyneet marxilaiset työläiset työväenpuolueen likvidoijista ja niistä henkilöistä, jotka siitä erkanevat. Eräitä tärkeimpiä tarkoituseriämme on selittää ja tarkistaa näitä päätöksiä, helpottaa niiden oikaisemista ja täydentämistä, mikä ajan oloon käy ehkä välttämättömäksi.

Helmikuu 1914.

*Julkaistu v. 1914
kokoelmassa „Marxilaisuus ja
likvidaatortuus“, II osa.
Kustant. „Priboi“, Pietari*

*Julkaistaan kokoelman
tekstin mukaan*
